

2 χρόνια απ' την απόπειρα πραξικοπήματος ΗΠΑ-NATO-ΕΕ στη Λευκορωσία. Του Δ. Πατέλη

Εισαγωγικό σημείωμα στην αναδημοσίευση.

Από την νύχτα της 9^{ης}, ξημερώματα της 10^{ης} Αυγούστου του 2020, μόλις ανακοινώθηκαν τα μη αρεστά στον άξονα ΗΠΑ-NATO-ΕΕ αποτελέσματα των προεδρικών εκλογών στη Λευκορωσία, που αναδείκνυαν εκ νέου νικητή τον Αλεξάντρ Λουκασένκο, δομολογήθηκαν κινητοποιήσεις-ταραχές με όρους «υβριδικής επιχείρησης» και «έγχρωμης επανάστασης», δηλαδή, συντονισμένης επιχείρησης αλλαγής καθεστώτος.

Σήμερα γίνεται ακόμα πιο σαφές ότι και αυτά τα γεγονότα εντάσσονται στις επιχειρήσεις του εν εξελίξει Γ' Παγκοσμίου πολέμου.

ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΑΜΕ ΘΕΣΗ, ΟΥΤΕ ΚΡΥΨΑΜΕ ΤΗ ΘΕΣΗ ΜΑΣ. ΜΕ ΑΥΤΗ ΠΟΡΕΥΟΜΑΣΤΕ ΑΝΟΙΚΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΠΟΡΕΥΟΜΑΣΤΕ.

Παραμένουμε συνεπείς στην κομμουνιστική στάση, όπως αυτή τεκμηριώνεται από την δημιουργική αφομοίωση, ανάπτυξη και εφαρμογή της μαρξιστικής επιστήμης, της επαναστατικής θεωρίας και μεθοδολογίας, στη βάση της οποίας και μόνο είναι εφικτή η χάραξη στρατηγικής και τακτικής, ιδιαίτερα σε συνθήκες κρίσης και πολέμου.

Κάποιοι και τότε επέλεξαν την εξαιρετικά βολική για τον επιτιθέμενο άξονα

στάση των «ίσων αποστάσεων», αγνοώντας την αναγκαιότητα εμβάθυνσης στα ιστορικά αίτια και στο χαρακτήρα της κλιμακούμενης αντιπαράθεσης.

Ας αναλογιστούν τι θα σήμαινε η ύπαρξη ενός επιπλέον φασιστικού καθεστώτος – οργάνου ΗΠΑ-NATO-ΕΕ στη Λευκορωσία από το 2020 και τι επιπτώσεις θα είχε αυτό στην Ευρώπη και στον κόσμο...

Αναδημοσιεύουμε λοιπόν αυτό το κείμενο-παρέμβαση, ώστε:

1. Να υπενθυμίσουμε τα γεγονότα και τα χαρακτηριστικά των τότε εμπλεκόμενων δυνάμεων.
2. Να καταδείξουμε το αλληλένδετο γεγονότων τα οποία στον «κοινό νου» και στην αγοραία συνείδηση προέβαλλαν και προβάλλουν ως ασύνδετα και μεμονωμένα.
3. Να επισύρουμε την προσοχή στα αγοραία αντιεπιστημονικά σχήματα διαστρέβλωσης και παρερμηνείας των γεγονότων, τα οποία αξιοποιούν την κοντόφθαλμη αγοραία πρόσληψη και την αναπαράγουν με ιδεολογικό περιτύλιγμα.
4. Να καταδείξουμε ότι η αστική τάξη της Ρωσίας και το πολιτικό προσωπικό της είναι δέσμιοι παγκόσμιων και εσωτερικών οικονομικών, κοινωνικών, πολεμικών, διοικητικών, ιδεολογικών κλπ αντιφάσεων, η επίλυση των οποίων είναι κατ' αρχήν ανέφικτη από αστικές θέσεις.
5. Από το πραξικόπημα της Λευκορωσίας, ως συνέχεια των προηγούμενων κρίσεων και συρράξεων, κατέδειξε επίσης ανάγλυφα τους ιστορικούς περιορισμούς της αστικής τάξης της Ρωσίας που την καθιστούν επικίνδυνο αναχρονισμό.
6. Η ίδια η επιβίωση της Ρωσίας και των χωρών που προέκυψαν στο μετασοβιετικό χώρο, η σωτηρία αυτών των λαών και άλλων που δοκιμάζονται από τον ευρωατλαντικό άξονα, η ίδια η επιβίωση της ανθρωπότητας, είναι ανέφικτη από τις θέσεις του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού.
7. Είναι ανέφικτη από αυτές τις θέσεις η στοιχειώδης επανεκβιομηχάνιση, μια τομή στην επιστήμη και την τεχνολογία, η ζωτικής σημασίας σε συνθήκες κλιμακούμενου παγκοσμίου πολέμου μετάβαση της οικονομίας σε πολεμική τροχιά.
8. Όλες οι κινήσεις του ιμπεριαλισμού στην επικράτεια της πάλει ποτέ ΕΣΣΔ αλλά και αλλού (Κορεατική χερσόνησο, Ταιβάν κ.λπ.) διεξάγονται στη βάση της διέγερσης ενός τοξικού εθνικισμού, με όχημα τον ναζισμό/φασισμό, ο οποίος καθαγιάζεται και προβάλλεται ως «προασπιστής των δυτικών αξιών της δημοκρατίας» και στον οποίο επιχειρείται να αποδοθούν χαρακτηριστικά «λαϊκού κινήματος».
9. “Η αποικιοποίηση της περιφέρειας της Ευρωζώνης και της ΕΕ, της Ουκρανίας και των μετασοβιετικών χωρών (με την αντίστοιχη διάδοση και εδραίωση της ρωσοφοβίας, του αντισοβιετισμού και του αντικομμουνισμού) είναι συστατικά μιας ενιαίας στρατηγικής, που προωθείται από ενιαίο κέντρο. Όπως και κατά τον Β' ΠΠ, έτσι και σήμερα, κατά τον Γ' ΠΠ, στο όλο και πιο φασίζον ή φασιστικό μέτωπο των από επάνω, μπορεί να αντιπαρατεθεί μόνο ένα Αντιφασιστικό Δημοκρατικό και Αντιιμπεριαλιστικό Μέτωπο. Οι διεθνικές και διακρατικές μορφές και οι τρόποι της ιμπεριαλιστικής επίθεσης, υπαγορεύουν εξ υπαρχής επιτακτικά και το διεθνή χαρακτήρα αυτού του μετώπου, στη βάση της διαλεκτικής ενότητας πατριωτισμού και διεθνισμού”.
10. “Οι κομμουνιστές στην κρίση και στον πόλεμο δεν είναι ουδέτεροι, δεν

κρατούν «ίσες αποστάσεις», ιδιαίτερα όταν διακυβεύονται κεκτημένα της Μεγάλης Οκτωβριανής Σοσιαλιστικής Επανάστασης. Δεν χτίζουν συμμαχίες βάσει εκτός τόπου και χρόνου αφηρημένων ανιστορικών αρχών με «άσπιλες και αμόλυντες» φαντασιακές δυνάμεις του επέκεινα των «καθαρών ιδεών». Χαράσσουν την τακτική τους στη βάση της δημιουργικής εφαρμογής/ανάπτυξης του μαρξισμού, της θεωρητικής στρατηγικής πρόβλεψης, αξιοποιώντας με τον βέλτιστο τρόπο τις εκάστοτε υπαρκτές πραγματικές δρώσες διαθέσιμες δυνάμεις (συμπεριλαμβανομένων, των όποιων κληροδοτημάτων των πρώιμων σοσιαλιστικών επαναστάσεων, των εθνικοαπελευθερωτικών αντιαποικιοκρατικών-αντιιμπεριαλιστικών κινήματων) και τις αντιφάσεις του παγκόσμιου κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Εμπλέκονται στη σύγκρουση, με τις δικές τους σημαίες και κατευθυντήριες γραμμές, ενισχύοντας τις εκάστοτε πιο συνεπείς αντιιμπεριαλιστικές δρώσες δυνάμεις, μπολιάζοντας και ριζοσπαστικοποιώντας το κίνημα σε επαναστατική κατεύθυνση, με τη δική τους στρατηγική, που είναι και η μόνη σωτήριος και νικηφόρος για τον λαό της Ελλάδας, της Λευκορωσίας και για όλους τους λαούς: με την επαναστατική προοπτική του σοσιαλισμού-κομμουνισμού, της πραγματικής ενοποίησης της ανθρωπότητας!”.

[Το πραξικόπημα στη Λευκορωσία: πράξη αποπεράτωσης της αντεπανάστασης στην ΕΣΣΔ και επεισόδιο του εν εξελίξει Γ' Παγκοσμίου Ιμπεριαλιστικού Πολέμου.](#)

Του Δημήτρη Πατέλη[1]

[Αναδημοσίευση από «ΗΜΕΡΟΔΡΟΜΟΣ» 2020.8.19.](#)

Αναδημοσιεύσεις έγιναν επίσης: “Μια... άλλη άποψη για το «πραξικόπημα στη Λευκορωσία»” [«ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΤΗΣ ΠΑΝΩΡΑΣ» 2020.8.20](#), “Το πραξικόπημα στη

Το εν εξελίξει πραξικόπημα που επιχειρείται στη Λευκορωσία έγινε μείζον θέμα των διεθνών σχέσεων και της παγκόσμιας αντιπαράθεσης, με έντονες ιδεολογικοπολιτικές προεκτάσεις.

Είναι άλλη μια δοκιμασία των αντανακλαστικών, των πραγματικών ταξικών συμφερόντων και προοπτικών, αλλά και των θεωρητικών γνώσεων/ικανοτήτων ενός εκάστου των εμπλεκόμενων υποκειμένων. Η ενδελεχής ανάδειξη του κόμβου των εσωτερικών, περιφερειακών και παγκόσμιων αντιφάσεων που δρομολόγησε ή/και επέτεινε η ήττα όλων των πρώιμων σοσιαλιστικών επαναστάσεων στην Ευρώπη, στο έδαφος των οποίων κλιμακώνεται και αυτή η σύρραξη, ως συνιστώσα/μέτωπο του εν εξελίξει Γ' Παγκοσμίου Ιμπεριαλιστικού Πολέμου, απαιτεί ειδική πραγμάτευση πέραν των ορίων αυτού του σημειώματος (Βλ. σχετικά: Πατέλη Δ. [Δομική κρίση πόλεμος και προοπτικές ανάπτυξης-διεξόδου απ' τα συστημικά αδιέξοδα για τη χώρα και την ανθρωπότητα](#), Πατέλη Δ. [Η λογική της ιστορίας και τα καθήκοντα της εποχής. Μέρος του Επίμετρου στη 2η έκδοση του βιβλίου: Βαζιούλιν Β.Α. Η Λογική της Ιστορίας. Ζητήματα θεωρίας και μεθοδολογίας.](#) & [Η Οκτωβριανή επανάσταση και ο πρώιμος σοσιαλισμός στη Λογική της Ιστορίας. Ζητήματα επαναστατικής θεωρίας, μεθοδολογίας και πρακτικής. Των Β.Α. Βαζιούλιν, Μ. Δαφέρμου, Γ. Κακαρίνου, Δ. Κούλου και Δ. Πατέλη](#), ΚΨΜ, 1917).

Γιατί θέτουν την Λευκορωσία στο στόχαστρο τώρα; Έχουν πολλούς λόγους. Κατ' αρχήν, από τα μέσα της δεκαετίας του 1990 (με την ανάληψη της ηγεσίας απ' τον Λουκασένκο) εκεί έλαβε χώρα μια ισχυρή απόπειρα διατήρησης κεκτημένων της σοβιετικής οικονομίας και πολιτικής και ανάπτυξης της χώρας σε αυτή τη βάση. Ο Λουκασένκο ανήλθε στην εξουσία σε μια καθημαγμένη από τις ληστρικές ιδιωτικοποιήσεις και τα συνακόλουθα εγκλήματα του μαφιόζικου κεφαλαίου, προτάσσοντας συνθήματα υπέρ της ΕΣΣΔ, με αναφορές στην ανάγκη ενός «σύγχρονου σοσιαλισμού της αγοράς» με «κοινωνική δικαιοσύνη» και δομές κοινωνικής πρόνοιας. Μέσα από τρομακτικές δυσκολίες (κυρώσεις, διεθνή αποκλεισμό, ασφυκτικές πιέσεις από τη Δύση, ασφυκτικές πιέσεις από το ρωσικό ολιγαρχικό κεφάλαιο που εποφθαλμιούσε το δυναμικό και τους πόρους της) αποκαταστάθηκε το σύστημα δωρεάν υγείας και παιδείας, ενισχύθηκαν και αναβαθμίστηκαν τα κολχόζ και τα σοβχόζ στον αγροτικό τομέα και κυρίως, **δεν επετεύχθη μόνο ανάσχεση των ιδιωτικοποιήσεων και της αποβιομηχάνισης, αλλά ενισχύθηκε και αναπτύχθηκε η κληροδοτηθείσα βιομηχανική βάση της χώρας. Είναι η μόνη χώρα που προέκυψε από τη διάλυση της ΕΣΣΔ η οποία κατάφερε να αναπτύξει αισθητά (150%) τη βιομηχανική της παραγωγής σε σημαντικούς κλάδους:**

- Παραγωγή οχημάτων, μέσω μεταφοράς με ναυαρχίδα τη βιομηχανία βαρέων-υπερβαρέων ανατρεπόμενων φορτηγών BELAZ(БЕЛАЗ) η οποία κατέχει το 1/3 της παγκόσμιας αγοράς τέτοιου τύπου οχημάτων, απαραίτητων στις κατασκευές και στον εξορυκτικό τομέα
- Παραγωγή από τη βιομηχανία MAZ (ΜΑ3) φορτηγών, λεωφορείων και λοιπών μέσων μεταφοράς.
- Παραγωγή γεωργικών ελκυστήρων (τρακτέρ) και γεωργικών μηχανών.
- Αυτοκινητοβιομηχανία: παραγωγή και συνομολόγηση ΙΧ οχημάτων σε κοινοπραξία με την κινεζική Geely και άλλους ομίλους.
- Παραγωγή ηλεκτρικού εξοπλισμού, ηλεκτροκινητήρων, αγωγών,

μετασχηματιστών σύγχρονων τύπων.

- Πετρελαϊκή βιομηχανία με εξαγωγές σε χώρες της ΕΕ, στη Ρωσία, στην Ουκρανία και αλλού.
- Βιομηχανία λιπασμάτων από τις γιγάντιες επιχειρήσεις Belarusian Potash Company, Belaruskali κ.ά. Μαζί με την ρωσική Uralkali, είναι οι μεγαλύτεροι προμηθευτές αλάτων καλίου στην παγκόσμια αγορά.
- Μεταλλουργία, στο δυναμικό της οποίας δραστηριοποιούνται πάνω από 80 επιχειρήσεις, η σημαντικότερη των οποίων είναι ο όμιλος (*holding*) «Λευκορωσικό Μεταλλουργικό Εργοστάσιο».

Η χώρα αναπτύσσει νέες τεχνολογίες και διεθνείς συνεργασίες σε πολλούς τομείς (νανοτεχνολογία, πυραυλική τεχνολογία, διαστημική, ΗΥ και λογισμικό). Διαθέτει σημαντικές ένοπλες δυνάμεις και πολεμική βιομηχανία. Σχεδόν το σύνολο των βαρέων ειδικών οχημάτων-φορέων οπλικών συστημάτων του ρωσικού στρατιωτικού-βιομηχανικού συμπλέγματος είναι λευκορωσικής παραγωγής. Επιπλέον, το κουτσά-στραβά (κυρίως στα χαρτιά) υπάρχουν «Ενωσιακό κράτος» Ρωσίας-Λευκορωσίας, συνδέεται με ενιαίο αμυντικό χώρο-δόγμα, κοινές βάσεις-εγκαταστάσεις και υποδομές. Στρατηγικής σημασίας είναι η βάση Εγκαίρου Ειδοποιήσεως και ραδιοεντοπισμού καθώς και τα συστήματα αντιαεροπορικής-αντιπυραυλικής προστασίας στο έδαφος της χώρας, με αναβαθμιζόμενο ρόλο, λόγω της συγκέντρωσης δυνάμεων της αμερικανο-NATOϊκής πολεμικής μηχανής στα σύνορα με την Πολωνία (χώρα που μετατρέπεται σε προπύργιο αυτής της μηχανής στην Ευρώπη) και των τριών βαλτικών χωρών. Η χώρα, παρά τις διαχρονικά υπονομευτικές προσπάθειες του άξονα, δεν στερείται διεθνών ερεισμάτων. Συμμετέχει ως παρατηρητής στον «Οργανισμό Συνεργασίας της Σαγκάης» (SCO) [απαρτίζεται από 6 μέλη (Καζακστάν, Κίνα, Κιργιζία, Ρωσία, Τατζικιστάν, Ουζμπεκιστάν), & 6 χώρες παρατηρητές (Αφγανιστάν, Λευκορωσία, Ινδία, Ιράν, Μογγολία, Πακιστάν και 6 «εταίρους διαλόγου» (Αζερμπαϊτζάν, Αρμενία, Καμπότζη, Νεπάλ, Τουρκία, Σρι-Λάνκα). Στη συνάντηση κορυφής της Τασκένδης (24.6.2016) δρομολογήθηκε η πλήρης ένταξη στον Οργανισμό της Ινδίας και του Πακιστάν (από το 2017), με το Ιράν, την Αίγυπτο, την Συρία κ.ά. χώρες σε αναμονή]. Είναι ιδρυτικό μέλος της Ευρασιατικής Οικονομικής Ένωσης (EAEU) [διεθνούς οργανισμού περιφερειακής οικονομικής ολοκλήρωσης με 5 μέλη: Αρμενία, Λευκορωσία, Καζακστάν, Κιργιζία, Ρωσία].

Είναι άραγε το «καθεστώς Λουκασένκο» μαριονέτα του «καθεστώτος Πούτιν» όπως διατείνονται συχνά αυτογελοιοποιούμενοι διάφοροι άσχετοι, ανιστόρητοι και αδαείς «γεωπολιτικοί αναλυτές», καθηγητές [\[2\]](#) και θλιβεροί δημοσιογραφίσκοι;

Είναι προφανές ότι ακόμα και η μορφή ενός κρατικού καπιταλισμού με σημαντικά στοιχεία κεντρικού κρατικού σχεδιασμού-παρεμβατισμού σε μια μικρή χώρα της Ανατολικής Ευρώπης (έκταση: 207.600 km², πληθυσμός: 9.408.400 κάτοικοι) δεν θα μπορούσε να γίνει ανεκτή επί μακρόν με αυτά τα χαρακτηριστικά από τις δυνάμεις του κεφαλαίου, όχι μόνο της Δύσης, αλλά και από την κεφαλαιοκρατική-παλινορθωτική άρχουσα τάξη της Ρωσίας. Η τελευταία έβλεπε και βλέπει ως αναγκαίο κακό το «καθεστώς Λουκασένκο» σε μια σχέση «αδελφικού» ανταγωνισμού... Ιδιαίτερα στα τέλη της δεκαετίας του 1990 – αρχές της δεκαετίας του 2000 η νεοπαγής ληστρική αστική τάξη της Ρωσίας ένοιωθε την αύξουσα δημοφιλία του Λουκασένκο και του «μοντέλου» της χώρας του ως απειλή στη δική της επικράτεια. Βάσει δημοσκοπήσεων της εποχής, σε τυχόν εκλογές

στην Ένωση Ρωσίας-Λευκορωσίας ή και στη Ρωσία, τυχόν υποψηφιότητα Λουκασένκο θα διασφάλιζε συντριπτική πλειοψηφία, γεγονός που προκαλούσε πανικό στο πολιτικό προσωπικό της άρχουσας τάξης της Ρωσίας... Η ρωσική ολιγαρχία του κεφαλαίου επεδίωκε και επιδιώκει την ενσωμάτωση-αφομοίωση της οικονομίας και της κοινωνίας της «αδελφής χώρας» με τους δικούς της όρους του «μεγάλου αδελφού»: στη βάση της δικής της νεοφιλελεύθερης «οικονομίας της αγοράς», δηλαδή, με όρο τις ιδιωτικοποιήσεις προς όφελός της και την εκμηδένιση κάθε θεσμού, στοιχείου και κεκτημένου της ΕΣΣΔ που «χαλάει την μετασοβιετική πιάτσα». Η συστηματική προπαγάνδα κατά του Λουκασένκο και της «απαιτητικής και ιδιότροπης μικρής αδελφής Λευκορωσίας» από τα Ρωσικά ΜΜΕ είναι ανεκδιήγητη.

Οι ρωσικές παρεμβάσεις –όχι μόνο κατά τις πατροπαράδοτες ετήσιες διαπραγματεύσεις/εκβιασμούς για τις τιμές πετρελαίου και φυσικού αερίου στη Λευκορωσία και τα ανταποδοτικά οφέλη– γίνονται συχνά με χονδροειδή και προκλητικά αλαζονικό τρόπο. Αναφέρω ενδεικτικά δύο από τα πιο πρόσφατα σκάνδαλα:

- 1. Η ρωσική πλευρά στις τελευταίες προεδρικές εκλογές, βάσει λευκορωσικών πηγών, ανεπισήμως πλην σαφώς, επιχείρησε να προωθήσει σκανδαλωδώς τον δικό της υποψήφιο: τον Βίκτορα Μπαρμπάρικο (Viktor Babariko), μέχρι 12.5.2020 Πρόεδρο του ΔΣ της τράπεζας Belgazprombank, από το μετοχικό κεφάλαιο της οποίας το 99% ανήκει από κοινού στην Gazprom και στην την Gazprombank. Ο κύριος αυτός, βάσει πληροφοριών των αρμοδίων αρχών που ανακοίνωσε ο Λουκασένκο, εμπλέκεται σε ροές κεφαλαίων, διαθέτει λογαριασμούς στο εξωτερικό, περιουσία στο εξωτερικό (σε Κύπρο, Λετονία, Λονδίνο)...**
- 2. Προεκλογικά, την νύχτα από 24 προς 25 Ιουλίου του 2020 οι ειδικές δυνάμεις της Λευκορωσίας συνέλαβαν σε σανατόριο στα περίχωρα του Μινσκ 33 μισθοφόρους της διαβόητης ρωσικής Ιδιωτικής Στρατιωτικής Εταιρείας «Βάγκνερ». Μέχρι σήμερα παραμένουν αδιευκρίνιστα τα κίνητρα, τα επιχειρησιακά καθήκοντα και οι παραγγελιοδότες αυτής της σκοτεινής αποστολής, στην οποία εμπλέκονται υπηρεσίες της Ουκρανίας και διαφόρων χωρών... Επισήμως ανακοινώθηκε ότι οι αρχές είχαν πληροφορίες για την άφιξη περισσότερων από 200 μαχητών στη Λευκορωσία «για να αποσταθεροποιήσουν την κατάσταση κατά την προεκλογική εκστρατεία». Οι μισθοφόροι απελευθερώθηκαν και επέστρεψαν στη Ρωσία 16.8.2020. Κατά τα φαινόμενα, οι μυστικές πληροφορίες περί του σκανδάλου παραμένουν ως χαρτιά για τα επικείμενα παζάρια...**

Με τα παζάρια και την κοντόφθαλμη διαχείριση του πολέμου στην Ουκρανία (και την στοχευμένη χειραγώγηση της Αντιφασιστικής – Αντιολιγαρχικής Εξέγερσης του Ντονμπάς), με την κοντόφθαλμη αγοραία τακτική της στη Λευκορωσία και με τους αντίστοιχους χειρισμούς σε όλα τα μέτωπα του εν εξελίξει Παγκοσμίου Πολέμου, καταδεικνύεται ότι η αστική τάξη της Ρωσίας και το πολιτικό προσωπικό της είναι δέσμιοι παγκόσμιων και εσωτερικών οικονομικών, κοινωνικών, πολεμικών, διοικητικών, ιδεολογικών κλπ αντιφάσεων, η επίλυση των οποίων είναι κατ' αρχήν ανέφικτη από αστικές θέσεις. Το πραξικόπημα της Λευκορωσίας καταδεικνύει με ταχείς ρυθμούς και ανάγλυφα τους ιστορικούς περιορισμούς της αστικής τάξης της Ρωσίας που την καθιστούν επικίνδυνο αναχρονισμό. Η ίδια η επιβίωση της Ρωσίας και των χωρών που προέκυψαν

στο μετασοβιετικό χώρο, η σωτηρία αυτών των λαών και άλλων που δοκιμάζονται από τον ευρωατλαντικό άξονα, είναι ανέφικτη από τις θέσεις του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού. Όπως έχω αναφέρει και αλλού ([Πατέλη Δ. Η αντιφασιστική εξέγερση στην Ουκρανία ως επεισόδιο του Γ' Παγκοσμίου Ιμπεριαλιστικού Πολέμου](#)), είναι ανέφικτη από αυτές τις θέσεις η στοιχειώδης επανεκβιομηχάνιση, μια τομή στην επιστήμη και την τεχνολογία, η μετάβαση της οικονομίας σε πολεμική τροχιά. Το αναντίστοιχο αυτής της πολιτικής (αλλά και όλων των πολιτικών και ιδεολογικών δυνάμεων που δεν προτάσσουν εναλλακτικές διεξόδους σωτηρίας της χώρας και του λαού) εκδηλώνεται ανάγλυφα στο φόντο του εν εξελίξει πραξικοπήματος στη Λευκορωσία, από την έκβαση του οποίου θα εξαρτηθούν οι κατευθύνσεις και οι ρυθμοί των παγκόσμιων συσχετισμών δυνάμεων.

Κάθε αντικειμενικός παρατηρητής αντιλαμβάνεται ότι η χώρα υπό τον Λουκασένκο ήταν υποχρεωμένη να βαδίζει σε ένα τεντωμένο σχοινί, ακριβέστερα – σε μια θηλιά του τεντωμένου σχοινοβίου της διεγκυστίνας Δύσης – Ρωσίας – Κίνας, γεγονός που συνεπέφερε τραγελαφικές παλινωδίες στην πολιτική, στη ρητορική Λουκασένκο, στους καιροσκοπικούς εξισορροπητικούς ελιγμούς του και οδηγεί στα όρια της δημοφιλίας-νομιμοποίησής του, στην ύπαρξη δυσαρέσκειας από την μακροχρόνια διακυβέρνησή του, στη χειραγώγηση της οποίας προς ίδιον όφελος ποντάρουν οι επίδοξοι ξένοι κατακτητές και τα ντόπια όργανά τους.

Για την επίτευξη του πραξικοπήματος ως «υβριδικής επιχείρησης» σε ένα από τα στρατηγικά μέτωπα του εν εξελίξει πολέμου, ενεργοποιούνται πολλά σενάρια από το συνταγολόγιο/εγχειρίδιο αλλαγής καθεστώτων του Ευρωατλαντικού άξονα (ΗΠΑ-NATO-ΕΕ), της εμπειρίας Ουκρανίας και Βενεζουέλας συμπεριλαμβανομένης και της συνακόλουθης ιδεολογικής διαχείρισης, προπαγάνδας, «πλύσης εγκεφάλων» σε μια πανστρατιά «κατά του ολοκληρωτισμού» (βλ. και [Πατέλη Δ. Αντικομμουνισμός και περί «ολοκληρωτισμού» ιδεολογήματα...](#)). Από την ενεργοποίηση εσμού ΜΚΟ σε αργαστή συνεργασία με πράκτορες, διπλωμάτες κ.λπ. στην «αυθόρμητη λαϊκή εξέγερση» (τύπου Μαϊντάν), την προ πολλού εξαγγελλλόμενη καταγγελία-διαμαρτυρία για την προδεδομένη «νοθεία» των εκλογών (ανεξαρτήτως του αποτελέσματος), μέχρι την αυτόανακήρυξη και αναγνώριση «εξόριστης κυβέρνησης» (τύπου Γκουαϊντό) υπό την κυρία Τιχανόβσκαγια (Тихановская Светлана Георгиевна), την οποία ομοθυμαδόν Δυτικά ΜΜΕ, wikipedia και παπαγαλάκια θεωρούν θριαμβεύτρια των εκλογών, και μάλιστα με ποσοστό 80% έναντι 10% του Λουκασένκο, χωρίς την παραμικρή τεκμηρίωση...

Όλα αυτά γίνονται σε συνθήκες ραγδαίας ενίσχυσης της Αμερικανο-NATO-ϊκής στρατιωτικής παρουσίας σε Πολωνία, χώρες της Βαλτικής και ευρύτερα στην περιοχή, με την παρουσία και της Ελλάδας. Εξυπακούεται ότι **τα νυν και προηγουμένως εν Ελλάδι κυβερνώντα όργανα του Ευρωατλαντικού άξονα, ενώ δεν δείχνουν ίχνος κατανόησης της περιπλοκότητας και των εκεί διακυβευμάτων της σύγκρουσης, μας σέρνουν σε όλους τους πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς του ιμπεριαλισμού, καθιστώντας τη χώρα και το λαό στόχο επικείμενων απαντητικών πληγμάτων...** Έτσι αναλίσκονται σε παιδαριώδεις κωλυσιεργίες στην έκδοση κειμένου περί της προειλημμένης απόφασης για τις επόμενες κυρώσεις κατά του λαού της Λευκορωσίας, συναρτώντας την συναίνεσή τους σε αυτό με αποδοχή «ευνοϊκής» για την αντιπαράθεσή τους με την τουρκική αστική τάξη ρητορικής... Τόσο «στρατηγικό βάθος»...

Οφείλουμε να παραδεχτούμε ότι η μεθόδευση και αυτού του πραξικοπήματος έχει εξαιρετική διείδυση και αποτελεσματικότητα, όχι μόνο στο παραδοσιακό κοινό της καθεστωτικής εμπροσθοφυλακής του κεφαλαίου και της υπέρ αυτού «σιωπηράς πλειοψηφίας» στις λοιπές χώρες της ΕΕ και στην Ελλάδα, αλλά και σε κύκλους της όλο και πιο ευρωατλαντικής μεταμοντέρνας «αριστεράς» και της «αριστερής διανόησης»... Η τελευταία κινείται πλέον όλο και πιο σταθερά στην προδιαγεγραμμένη καθεστωτική τροχιά, στη βάση εδραίων εξαρτημένων αντανakλαστικών και «σωστών» στερεοτύπων-κλισέ: στην προβλεπόμενη από τον άξονα αλληλουχία προς ανατροπή «ολοκληρωτικών καθεστώτων» σε «χώρες παρίες», τελούσες υπό «αιμοσταγείς σφαγείς δικτάτορες» (Ιράκ, Γιουγκοσλαβία, Λιβύη, Συρία, Βολιβία, Βενεζουέλα, Λ.Δ. Κορέας, Ιράν, Υεμένη, Νικαράγουα, Κούβα κ.λπ.) απλώς προστίθεται και η Λευκορωσία... Έτσι, η συλλήβδην και ασκαρδαμυκτί καταδίκη του «καθεστώτος Λουκασένκο», ως τελευταίου προπύργιου-απολιθώματος επάρατων κληροδοτημάτων «σοβιετικού ολοκληρωτισμού», τείνει να γίνεται αυτονόητη και αυταπόδεικτη θέση «ταυτότητας» (με μιαν εσάνς εστέτ σιλιιστικών επιλογών...) της μεταμοντέρνας «ψαγμένης» δηθενιάς κάποιας «αριστερής διανόησης»...

Το κουβάρι της Λευκορωσίας είναι εξαιρετικά περίπλοκο, με σκοτεινούς έως τοξικά ρυπαρούς τους ρόλους των περισσότερων εσωτερικών και διεθνών παικτών. Ωστόσο, **μείζον διακύβευμα για τον Ευρωατλαντικό άξονα είναι ένα: η οριστική διάλυση και των τελευταίων επιβιώσεων-καταλοίπων της ΕΣΣΔ και η απομόνωση-περικύκλωση της Ρωσίας σε μian απέλπιδα προσπάθεια των δυνάμεων που χάνουν οριστικά και αμετάκλητα την παγκόσμια κυριαρχία-πρωτοκαθεδρία να ματαιώσουν ή τουλάχιστον να καθυστερήσουν τον καταποντισμό τους, ακόμα και με κόστος ένα παγκόσμιο ολοκαύτωμα.** Κάθε συζήτηση περί της Λευκορωσίας αποκομμένη από αυτό το στρατήγημα λειτουργεί παρελκυστικά και άκρως επικίνδυνα. Το θέμα λοιπόν δεν είναι εάν μας αρέσει ο κάθε Λουκασένκο, αλλά το ποια συμφέροντα και ποιες προοπτικές διακυβεύονται στη συγκεκριμένη περιοχή και παγκόσμια, στη νυν συγκυρία και εποχή.

Ας γνωρίζουν λοιπόν επακριβώς οι αλληλέγγυοι στο πραξικόπημα της Λευκορωσίας με ποιους συντάσσονται και ποιους αντιστρατεύονται σε προγραμματική βάση.

Ιδού οι προγραμματικές θέσεις της ΗΠΑ-ΕΕ-NATO-πνευστης αντιπολίτευσης της Λευκορωσίας:

1. κλειστά σύνορα & εχθρικές σχέσεις με τη Ρωσία,
2. απαγόρευση «φιλωρωσικών οργανώσεων» και απενεργοποίηση αναμετάδοσης ρωσικών τηλεοπτικών καναλιών και συνολικά λειτουργίας-κυκλοφορίας ρωσικών ΜΜΕ,
3. έξοδο από τον Οργανισμό Συλλογικής Ασφαλείας (CSTO) και αίτηση για άμεση ένταξη στο NATO,
4. επιβολή της εκπαίδευσης στη λευκορωσική γλώσσα (πρακτικά απαγόρευση της ρωσικής, που είναι η μητρική γλώσσα της συντριπτικής πλειονότητας του πληθυσμού).

Αυτό είναι το πρόγραμμα με την ονομασία «**Πακέτο αναζωογόνησης μεταρρυθμίσεων για τη Λευκορωσία**» ή «**πακέτο ανάνηψης**» της μείζονος αντιπολίτευσης υπό την

εκλεκτή της Δύσης Σβετλάνα Τιχανόφσκαγια (βλ. [Google](#)).

Λεπτομερέστερα, το εν λόγω «φιλολαϊκό» και «επαναστατικό» πρόγραμμα της αντιπολίτευσης που σπεύδουν να στηρίξουν κάποιοι «αριστεροί» προβλέπει τα εξής:

- ταχεία και δραστική «αποκομμουνιστικοποίηση και αποσοβιετικοποίηση» της Λευκορωσίας·
- επιβολή της (έλκουσας την καταγωγή της από την φεουδαρχική κατοχή της χώρας από Πολωνία-Λιθουανία και τον εμφύλιο και τα στρατεύματα των ταγματσοφλιτών συνεργατών της Βέρμαχτ) ερυθρόλευκης σημαίας και του θυρεού "Pursuit", νυν συμβόλων των εθνικιστών-φασιστών, υπό την ιδιότητα των επισήμων εθνικών-κρατικών συμβόλων·
- επιβολή ως μόνης κρατικής γλώσσας της λευκορωσικής και παραχώρηση στη ρωσική γλώσσα του καθεστώτος ξένης γλώσσας διεθνούς επικοινωνίας
- διάδοση νέων «εθνικών ηρώων από τον 19ο και τον 20ο αιώνα», ιδίως του ηγέτη της εξέγερσης εναντίον της ρωσικής αυτοκρατορίας Κάστου Καλινόφσκι «ως πολιτικού ιδρυτή του σύγχρονου έθνους της Λευκορωσίας, που συμβολίζει τον αγώνα των Λευκορώσων για ελευθερία και ανεξαρτησία»·
- αναπροσαρμογή των ενόπλων δυνάμεων στα πρότυπα του NATO, έναρξη εκπαίδευσης στρατιωτικού προσωπικού με την αποστολή του Λευκορωσικού στρατού σε εκπαιδευτικά ιδρύματα και κέντρα χωρών του NATO, υποβολή αίτησης για ένταξη στη Βόρειο-Ατλαντική Συμμαχία·
- να αποδοθούν τα ονόματα των «εθνικών ηρώων της Λευκορωσίας» σε στρατιωτικές μονάδες και εκπαιδευτικά ιδρύματα της Λευκορωσίας·
- να πραγματοποιηθούν επιτέλους ευρείας κλίμακας ιδιωτικοποιήσεις, θέσπιση «πλήρους ελευθερίας» στην αγορά γης και ακινήτων, που θα διασφαλίζει την προσέλκυση επενδύσεων και την «πλήρη ευχέρεια αξιοποίησης του δυναμικού των Πολυεθνικών Εταιρειών»·
- αναδιάρθρωση, εκσυγχρονισμός, μερική ή πλήρης ιδιωτικοποίηση μεγάλων και μεσαίων κρατικών επιχειρήσεων·
- απαγόρευση της πώλησης εγκαταστάσεων υποδομών της Λευκορωσίας σε ρωσικές εταιρείες·
- προετοιμασία υποδομών για την προσχώρηση της Λευκορωσίας στο μελλοντικό σύστημα προμήθειας υδροποιημένου φυσικού αερίου από τις Ηνωμένες Πολιτείες στην Ανατολική Ευρώπη·
- απογραφειοκρατικοποίηση (ιδιωτικοποίηση) και βελτιστοποίηση του αριθμού των ιδρυμάτων και των υπαλλήλων στον τομέα της εκπαίδευσης·
- βελτιστοποίηση (ιδιωτικοποίηση) των δομών υγείας και περίθαλψης, κατάργηση της κρατικής διατίμησης των παρεχόμενων από ιδιωτικά κέντρα υπηρεσιών·
- μείωση της περίσσειας νοσοκομειακών κλινών·
- βελτιστοποίηση του συστήματος διαχείρισης της υγειονομικής περίθαλψης και ανάπτυξη οικονομικά αποδοτικών τεχνολογιών, με παράλληλη αναθεώρηση των ισχυόντων πρωτόκολλων θεραπείας ασθενειών, με έμφαση στην προώθηση οικονομικά αποδοτικών μεθόδων ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια·
- προώθηση και ανάπτυξη ενός ανταγωνιστικού περιβάλλοντος στον τομέα της αγοράς στέγης μέσω της αποκρατικοποίησής του και της ανάπτυξης ιδιωτικών επιχειρήσεων στο σύνολο των υπηρεσιών κοινής ωφελείας (ύδρευσης,

αποχέτευσης, ηλεκτροδότησης, τηλεφωνίας, δικτύων κ.λπ.)·

- πλήρη απόδοση στο ιδιωτικό επιχειρείν των ξενοδοχειακών εγκαταστάσεων, των λουτρών, της επεξεργασίας οικιακών απορριμμάτων-λυμάτων, της κατασκευής και συντήρησης δρόμων, πλατειών, πάρκων και δρυμών, αλλά και των γραφείων τελετών.

Η απαγόρευση των ρωσικών ΜΜΕ συνεπάγεται υποχρεωτική ενεργοποίηση/επιβολή ιδεολογικών μηχανισμών ελεγχόμενων από τη Λετονία, τη Λιθουανία, την Πολωνία και την Ουκρανία (βλ. ΗΠΑ-ΕΕ-NATO), γεγονός που συνιστά εγχείρημα ωμής ιδεολογικής «αναδιαμόρφωσης» της κοινής γνώμης και συνείδησης στη βάση ιδεολογημάτων του πρωτόγονου αντικομμουνισμού, αντισοβιετισμού και αντιρωσισμού. Ήδη πληθαίνουν τα συνθήματα «κομμουνιστές και ρώσοι στην κρεμάλα»!

Προβλέπεται επίσης το αυτοκέφαλο της εκκλησίας της Λευκορωσίας, καθώς και η «ορθόδοξος εθνική-εθνικιστική» διαπαιδαγώγηση στο εκπαιδευτικό σύστημα στην ελάχιστη γνωστή λευκορωσική γλώσσα (μάλλον διάλεκτο). Τα νεοπαγή αστικά καθεστώτα στην επικράτεια των κρατών που προέκυψαν απ' την διάλυση της ΕΣΣΔ και την κεφαλαιοκρατική παλινόρθωση υπό την αιγίδα του ευρωατλαντικού άξονα, ως αποτέλεσμα του «διαίρει και βασίλευε», οφείλουν να έχουν «αυτοτελείς» κατασκευασμένες «εθνικές, θρησκευτικές και πολιτισμικές ταυτότητες» κακοποιώντας την ιστορία (η Λευκορωσία ήταν ανέκαθεν γεωγραφικός προσδιορισμός των Βορειοδυτικών ευρωπαϊκών περιοχών της Ρωσίας) και να εμφορούνται από ιδεολογία εθνικιστικού μίσους που θα στηρίζονται από αντίστοιχους θεσμούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς.

Ίδού άλλο ένα πεδίο δόξης λαμπρόν για την επανάληψη κατά τα ειωθότα εκείνου του «άθλου» της διπλωματίας-γεωπολιτικής των αμερικανόπνευστων ρασοφόρων (πρακτόρων ή/και «εθελοντών» του πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως και της καθ' ημάς Ιεραρχίας της Αγίας Ορθοδόξου *Ελλαδικής Εκκλησίας*) που είδαμε με την άθλια διχαστική αναγνώριση των ευρωατλαντικών ρασοφόρων της Ουκρανίας...

Απούσης προοπτικής, ο βάρβαρος πολυσχιδής ιμπεριαλιστικός πόλεμος, οφείλει να ανατρέξει σε ιδεολογικά ερείσματα, ενεργοποιώντας και μεσαιωνικού χαρακτήρα δογματικές ιδεοληψίες, «νάματα» θρησκευτικού «ιερού πολέμου»...

Όλα αυτά γίνονται στο πνεύμα ενός φασίζοντος εθνικισμού εάν όχι και φασισμού, στον οποίο επιχειρείται να αποδοθούν χαρακτηριστικά «λαϊκού κινήματος». Άλλωστε, όπως είδαμε στις χώρες της Βαλτικής-μέλη της ΕΕ και του ΝΑΤΟ και στη χούντα του Κιέβου, [ο ναζισμός κάλλιστα περνιέται ως πατριωτισμός και ευρωπαϊσμός](#)... Σε αυτό το κλίμα έχει ενεργοποιηθεί η ευρωατλαντική «φασιστική διεθνής» της περιοχής (Ουκρανίας, Πολωνίας, Λιθουανίας κ.λπ.), συνδράμοντας ηθικά, υλικά και με «μαχητές». Όπως [παραδέχεται και ο διαβόητος Ουκρανός νεοναζί-φονιάς των ταγμάτων εφόδου του Ντονμπάς Ντιμίτρι Γιάρος, ο ίδιος έχει εκπαιδεύσει Λευκορώσους εξτρεμιστές και έχει πάρει μέρος σε δράσεις κατά του Λουκασένκο](#).

Ο πόλος των φθίνουσας ισχύος ιμπεριαλιστικών κέντρων υπό τις ΗΠΑ, προς αποφυγή της χρεοκοπίας και διατήρησης της παγκόσμιας ηγεμονίας, προς διατήρηση του παγκόσμιου ελέγχου των περιφερειών και των πόρων και αποσκοπώντας στην υπονόμευση, αποσταθεροποίηση, καταστροφή ή τουλάχιστον στην όποια ανακοπή της ραγδαίας ανόδου των ανταγωνιστών του, είναι υποχρεωμένος να προβεί σε κλιμάκωση των συρράξεων, σε διαρκή ενεργοποίηση εκρήξεων στα «γεωστρατηγικά τόξα αποσταθεροποίησης» που σχεδιάζει.

Το εν εξελίξει πραξικόπημα του Μινσκ καταδεικνύει ότι το φασιστικό πραξικόπημα του Κιέβου, όπως και τα αντίστοιχα στην Βολιβία και στην Βενεζουέλα, αποτέλεσαν πιλοτικά προγράμματα προς διάδοση εκ μέρους του σημερινού Ευρωατλαντικού άξονα στο πλαίσιο του «υβριδικού πολέμου». Η αποικιοποίηση της περιφέρειας της Ευρωζώνης και της ΕΕ, της Ουκρανίας και των μετασοβιετικών χωρών (με την αντίστοιχη διάδοση και εδραίωση της ρωσοφοβίας, του αντισοβιετισμού και του αντικομμουνισμού) είναι συστατικά μιας ενιαίας στρατηγικής, που προωθείται από ενιαίο κέντρο. Όπως και κατά τον Β' ΠΠ, έτσι και σήμερα, κατά τον Γ' ΠΠ, στο όλο και πιο φασίζον ή φασιστικό μέτωπο των από επάνω, μπορεί να αντιπαρατεθεί μόνο ένα Αντιφασιστικό Δημοκρατικό και Αντιιμπεριαλιστικό Μέτωπο. Οι διεθνικές και διακρατικές μορφές και οι τρόποι της ιμπεριαλιστικής επίθεσης, υπαγορεύουν εξ υπαρχής επιτακτικά και το διεθνή χαρακτήρα αυτού του μετώπου, στη βάση της διαλεκτικής ενότητας πατριωτισμού και διεθνισμού.

Οι κομμουνιστές στην κρίση και στον πόλεμο δεν είναι ουδέτεροι, δεν κρατούν «ίσες αποστάσεις» σε κάθε κρίση και σύρραξη, ιδιαίτερα όταν διακυβεύονται κεκτημένα της Μεγάλης Οκτωβριανής Σοσιαλιστικής Επανάστασης. Δεν χτίζουν συμμαχίες βάσει εκτός τόπου και χρόνου αφηρημένων ανιστορικών αρχών με «άσπιλες και αμόλυντες» φαντασιακές δυνάμεις του επέκεινα των «καθάρων ιδεών». Χαράσσουν την τακτική τους στη βάση της δημιουργικής εφαρμογής/ανάπτυξης του μαρξισμού, της θεωρητικής στρατηγικής πρόβλεψης, αξιοποιώντας με τον βέλτιστο τρόπο τις εκάστοτε υπαρκτές πραγματικές δρώσες διαθέσιμες δυνάμεις (συμπεριλαμβανομένων, των όποιων κληροδοτημάτων των πρώιμων σοσιαλιστικών επαναστάσεων, των εθνικοαπελευθερωτικών αντιαποικιοκρατικών-αντιιμπεριαλιστικών κινημάτων) και τις αντιφάσεις του παγκόσμιου κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Εμπλέκονται στη σύγκρουση, με τις δικές τους σημαίες και κατευθυντήριες γραμμές, ενισχύοντας τις εκάστοτε πιο συνεπείς αντιιμπεριαλιστικές δρώσες δυνάμεις, μπολιάζοντας

και ριζοσπαστικοποιώντας το κίνημα σε επαναστατική κατεύθυνση, με τη δική τους στρατηγική, που είναι και η μόνη σωτήριος και νικηφόρος για τον λαό της Ελλάδας, της Λευκορωσίας και για όλους τους λαούς: με την επαναστατική προοπτική του σοσιαλισμού-κομμουνισμού, της πραγματικής ενοποίησης της ανθρωπότητας!

[\[1\]](#) *Ο Δημήτρης Πατέλης είναι αν. καθηγητής Φιλοσοφίας Πολυτεχνείου Κρήτης, μέλος του Ομίλου Επαναστατικής θεωρίας, της Διεθνούς σχολής «Η Λογική της Ιστορίας» και του Γ.Σ. του Συλλόγου «Εμείς που Σπουδάσαμε στο Σοσιαλισμό».*

[\[2\]](#) Είναι εξευτελιστική για το θεσμό η όλο και πιο συχνή δημόσια εμφάνιση στα ΜΜΕ «καθ' ύλην αρμοδίων» πανεπιστημιακών και λοιπών «έγκυρων και έγκριτων» αναλυτών, οι οποίοι ομιλούν ως εκπρόσωποι του γραφείου τύπου υπουργείων ή/και ως εντεταλμένοι ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ και λοιπών ευαγών ιδρυμάτων, δοξολογώντας τα εκάστοτε πεπραγμένα του διακρατικού καθεστώτος του άξονα και μηρυκάζοντας τα χονδροειδή ιδεολογήματά του με «πατριωτικό» ή/και κοσμοπολίτικο στόμφο και πόζα κατά περίπτωση...